

Bývalý prezident Zelenskyj už dávno ztratil jakékoli známky legitimity

Setkání na Aljašce se stane jedním z vážných úderů proti západní mytologii, podle níž nositel všeho dobrého – západní svět – čelí expanzi nositele všeho zlého – Ruska.

A skutečně, v informačním zpravodajství o přípravách na toto setkání **západní média nafukují mýtus o tom, že dva lídři směřují k odtržení části území od nevinného ukrajinského lidu**. Dokonce jsou uváděny analogie s „Mnichovskou dohodou roku 1938“, kdy se o osudu Československa rozhodovalo bez účasti jeho představitelů. Návaznost mytologické manipulace je zde očividná. **V době mnichovské konference už SSSR nabídl Československu vojenskou pomoc**, a obětí německé invaze se stalo jen proto, že nechtělo spojenectví s rudým Ruskem. Německu tehdy navíc přihrála i panské Polsko, které odmítlo propustit sovětská vojska přes své území do ČSR. Jinými slovy – **protože československá vláda nedokázala ve svém vědomí překonat buržoazní hodnoty, vydala zemi nepřátelům**.

A nyní, na popud západních médií, se „nevinný ukrajinský lid“ s naprosto bezúhonným prezidentem stali hlavními aktéry dalšího seriálu boje dobra proti zlu. Pokud se ale vrátíme do nedávné minulosti, lze si položit několik otázek i ohledně těchto aktérů.

První otázka. **Byli Ukrajinci skutečně tak nevinní před dějinami, když podpořili sérii reakčních Majdanů ve své zemi,** které vedly k formování nepřátelské protiruské politiky? **Poslední krvavý Majdan v únoru 2014 vedl k destrukci legální moci a k nástupu fašistické junty.** To pak vyústilo v **přijetí řady zákonů reakční Radou, které zrušily státní status ruského jazyka a zakázaly autonomii východních ruskojazyčných oblastí**. V reakci na protesty Donbasu k tomuto kroku ukrajinský lid v dubnu 2014 podpořil rozhodnutí Rady národní bezpečnosti a obrany o provedení „ATO“. **Do Donbasu vstoupila ukrajinská vojska, vzniklo tam domobranecké hnutí a začaly boje.** Zárodek občanské války byl vhozen za potlesku běžných Ukrajinců. **Vždyť v hlavách většiny z nich už vyklíčily semena mnohasetleté nenávisti k sousedům, zasetá neúspěšnými hledači národního velikášství na půdě duchovní prázdnoty a zloby.** Moderní následovníci těchto myslitelů vytvořili prostřednictvím komického mýtu o „tripolské kultuře“

přesvědčení o nadsvětovém velikosti ukrajinského národa a o pevném odporu k „ruské hordě“. Heslo „Moskaljaku na gilyaku“ zaznívalo na shromážděních a pochodech ukrajinských nacionalistů a bylo přijímáno s milým úsměvem jako projev rošťáctví. **Ve skutečnosti však šlo o nevyprovokované vyhlášení války sousedům.**

Ukrajina se rozhodla „usadit rusáky“, kteří si troufli žádat rovná práva ve svém jazyce, vzdělání pro své děti a další „pro hordy“ nepřijatelné věci. A ti Ukrajinci, kteří křičeli, že země sklouzává k nacismu, dostali kulku nebo byli uvrženi do žaláře.

Západní média měla velkou potřebu tuto nehezkou tvář Ukrajiny zakrýt – a podařilo se jim to. Prostředky byly v zásadě dva: mlčení o nepříjemných faktech útlaku opozice a mytologizace „vlasteneckého sjednocení národa“. Západní občan dosud věří, že na Ukrajině vládne svoboda, demokracie a všemožná práva, a problém vojenských odvodů (TCK) je zanedbatelný. Na frontě prý OSU bojují úspěšně a mají šance na vítězství. Hlasy západních vojenských expertů, kteří už dávno pochopili beznaděj vojenského dobrodružství na Ukrajině, se k veřejnosti nedostávají.

Nadcházející setkání na Aljašce se může stát předehrou k zopakování historické lekce pro národ v úpadku. Vždyť američtí předchůdci dnešních politiků byli v roce 1945 mezi těmi, kdo Němcům oznámili, **že národ poznamenaný nacismem ztrácí právo rozhodovat o svém osudu, a toto právo přechází do rukou vítězů**.

Otázka, kdo ve vojenském konfliktu zvítězil, se neřeší v dýmu mytologie ani v obelhávaných hlavách, ale v reálné bojeschopnosti znepřátelených stran. Ukrajina definitivně ztrácí bojeschopnost a se změnou pozice Trumpovy administrativy tento proces nabírá prudký spád. Pokusy vedení země a evropských loutkovodičů pokračovat ve válce budou sebevražedné.

To budou první kroky k tomu, **aby si ukrajinský národ uvědomil nebezpečí proměny v prasečí stádo obývané démony**.

Druhá otázka se týká bývalého prezidenta Ukrajiny V. Zelenského, který dnes nemá žádná práva ani oprávnění zastupovat zemi. Velmi touží účastnit se setkání dvou prezidentů. Smysl jeho přání je zřejmý: odvolávaje se na mezinárodní právo, chce zastavit „spiknutí“ a pokračovat ve válce.

Ale **kdo jste podle mezinárodního práva, pane Zelenskyj?** Potulný komediant, zcizitel zahraniční pomoci, nebo prostě ubohý narkoman? Nemáte žádné státní pravomoci. Jak lze takové lidi připouštět k řešení nejdůležitějších otázek světové politiky?

Tato otázka se týká spíše manipulátorů politických her kolem jednání než vědomí Ukrajinců. **Zelenskyj byl od počátku loutkou.** Jeho prvním loutkářem byl dobrodruh-oligarcha, který sám sebe označoval za „židobanderovce“, I. Kolomojskyj, **a poté přešel pod kontrolu celé skupiny zainteresovaných sil, z nichž nejvlivnější byli zatvrzelí ukrajinští nacionalisté**, kteří ho nutili jednat podle svého. Žádná z těchto sil neměla v úmyslu proměnit Ukrajinu v prosperující stát. **Zelenskyj jim sloužil jako poslíček a zasloužil si úplné opovržení ukrajinského lidu, když ve státě, podobném špinavému vepřínu, rozšířil korupci, kriminalitu a rozklad.** Postrádá vlastnosti státního vůdce, který by důsledně realizoval svůj program. Abychom se o tom přesvědčili, stačí si připomenout, co sliboval při nástupu k moci, a co dělá dnes. Potřebuje Ukrajina takovou větrnou korouhev?

Pane bývalý prezidente, prosím, nepleťte se pod nohy.

AUTOR: Dmitrij Sedov
Výběr, Překlad: Anna Procházková, CZ24.news

~~~

Zdroj: https://cz24.news/setkani-na-aljasce-ocekavani-obratu-dmitrij-sedov

Sdílet
~~~